André András

Balázs '98

Egyszer majd őt is el kell hagynom,
ki most még édes vadhús szívemen,
s vonzódik hozzám, mint melegre vágyó,
közönyös űrből kiszakadt elem.

Ölembe ül, arcát arcomhoz nyomja,
szemével súgja, hogy úgy van, higgyem el;
lidérces-kék, dérlepte rét füvéről
s napszítta fokról már régóta figyelt.

Sandítva néz, nevetünk mind a ketten,
biztató ég alatt e ritka órán,
kicsit se bánva, mint gyorsul a láng
életfonálunk gyújtózsinórján.

A robbanás a csönd lesz. Túl hamar?
De most még aranykor írja zsong,
és ha ezer évig élnénk, kevéske volna.
Hogy árad még a fény!, s lényem busong –

egyszer majd őt is el kell hagynom,
ki most még kérés nélkül átölel.
Szűk lesz az otthon, elakad benne,
a tárgyak közt tallózva magára lel.

Mert kerengve mind kisebb körökben,
mint örvénylő pontra, önmagára lel.
A végtelen kitágul, magához rántja.
Hamisan húzva vállát int – és útra kel.

André András (1955) Martonvásáron él. Kötetei: *Mélyhűtött dallam* (2000), *Köztes anyag* (2017).

Kerítést *építünk* apámmal

Kiss Benedeknek

Már minden bajuk volt az önmagukban tehetetlen betűknek, fékezhetetlen vágy és fékezhetetlen
véletlen sarkallta őket szavakká összeállni.
Elérkezettnek látván az időt, hétpecsétes ajakra kéretőztek, nyilvánvalóvá tenni létezésüket és akaratukat, mert a szavak már tudatosan rendeződnek mondatokká, hajlamuk van reá.
És a szavaknak hatalmuk van.
Egyszer csak anyám szólt apámnak, hogy szöknek a tyúkok a kertből. „Majd visszaszöknek", próbált mosolyogni a ház *ura*, s közben vállait mozgatta olyféle módon, mintha azokat sűrített levegő satuja szorítaná, mert hát hogyne tudta volna, mire megy a játék – bizon mínusz húslevesre, mínusz főtt húsra, rántotthussra. Magyarul mínusz békességre, ugyanis a tékozló kutyáknak is volt ám gusztusuk. (Lehet, ennek következtében tévedtek el olykor, nem várván meg, míg a karattyoló jószág átbillen a demarkációs vonalon: kertünkben törvénytelenkedtek. De nem túl sűrűn, lelkük mélyén érezhették az ebadták, hogy a bibliai történeten ők valójában kívül esnek, tékozló fiú és megtért kutya nem egyazon mérlegen méretik – pedig bántani nemigen bántotta őket senki, mivelhogy résen lenni ily ramaty kerítés tövén, nékik nem volt nagy művészet.)
Szóval apám mihamar döntött, nem telt pár hét sem talán, s határozott, csengő pontot tett kalapácsával a tört ágyúgolyó-üllőre, jelezvén elszánt menekülését a suszterájból.
„Gyerünk kerítést építeni!", s magával rántott engem is a jóba.
Érett kamaszként mindinkább beláttam, hogy a húsétel kísértése és átlényegítése, végtelen gyöngeségeim sorában, egyetlen erősségem.
Bujkáltunk hát ketten apámmal a néhai Káposztás-kertben, akkorra már dús nyárfaligetesben, boldog rabokként becsültük szabadságunkat, ha csíkozott minket a vadonba-nyúlkáló Napocska és a nőnemű fák ötvözete. (Vajh, létezik fa, mely nem nőnemű? Hacsak a jegenye nem.)
Nevetgéltünk, már-már barátkozni kezdtünk…
A ligetes melletti bütykös makadámúton bukdácsoltak embertársaink, olyik felén fordította jámbor képét, apámat szerették: mit csinálnak, Anti bácsi, kész már a cipőm?
„Kerítést javítunk, óvatoskodott most már apám (nem is ám cipőt, toldottam kaján-csöndben), és továbbra is csiklándtak minket bársonyos ördögök, szőrikés angyalok.
Erre már megállt a kérdező, s felénk fordulva, fegyelmezetten kiegyenesedett: „Kerítést? Az erdőben?"

De hol voltunk mi már akkor! Tisztítottuk gyermeki örömmel fölösleges vadhajtásaiktól az erdőt, nehogy megbetegedjék, ujjnyi, kétujjnyi, földből záporozó ágakkal, ágacskákkal, konok botocskákkal rostálva a kerítéslikakat. Hej, micsoda díszsorfal feszített szegény kutyák és a pimasz tyúkok között! Lett is békesség, noha addig sem voltunk túlságosan szükiben.
Lett is visszahussant húsleves, remegő, mustáros főtt hús.
Rántott hús, baracklekváros, csusszanó rizzsel!
Nem esküszöm, hogy ama szentséges napon.
De nem esküszöm az ellenkezőjére sem…

Varga Mihály: Kehely (fa, 1998)